



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6127/2020
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд, Огранак „Електродистрибуција“ Пожаревац, чији је пуномоћник АА, против туженог ББ из ..., кога заступа Младен Станимировић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4683/19 од 24.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4683/19 од 24.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4683/19 од 24.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 975/18 од 04.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга за испоручену електричну енергију, за период од 01.06.2009. године до 31.05.2010. године, исплати износ од 100.553,59 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату износа од 2.364,77 динара на име разлике досуђеног до траженог износа, са законском затезном каматом од дана подношења предлога за извршење до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.622,14 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4683/19 од 24.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је превостепена пресуда садржана у ставу првом и трећем изреке.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020).

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга за испоручену електричну енергију, за период од 01.06.2009. године до 31.05.2010. године, исплати износ од 100.553,59 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Исход спора у парницама ове врсте условљен је утврђеним чињеничним стањем. У конкретном случају, нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У овој правној ствари, нижестепени судови су на основу утврђених чињеница закључили да за назначени период тужени није измирио дуговање за испоручену електричну енергију, а да промена имена потрошача која је евидентирана од стране обрачунске службе тужиоца није од утицаја, с обзиром да се предметно дуговање за испоручену електричну енергију односи на период од 01.06.2009. године до 31.05.2010. године, када је власник и потрошач био тужени ББ, при чему, није доведена у питање тачност евиденције тужиоца имајући у виду да се ради о истом мерном месту, истом потрошачком броју и истом бројилу.

Ради наведеног, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење у овој правној ствари поднет је 18.05.2010. године, а након правноснажности решења Ипв 200/2010-37 од 08.11. 2010. године, поступак је настављен као парнични. Вредност предмета спора је 102.918,36 динара. Првостепена пресуда је донета 04.10.2018. године. Другостепена пресуда донета је 24.10.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић